

Zbaterea numita viata

de Martin Homann

Cuprins

Introducere

1. Marele "De ce?" al omului
2. Marea decizie gresita a omului
3. Marea înrobire a omului
4. Marea eliberare a omului
5. Cum gasesc sensul vietii?
 - El este acel Isus istoric
 - El este Fiul lui Dumnezeu
 - El este Mântuitorul crucificat
 - Isus este Biruitorul pacatului, al iadului, al mortii si al diavolului
 - El este Domnul înviat
 - El este Domnul, care va reveni

Introducere

Nu cu mult timp în urma, am citit titlul unui articol: "Viata - produs al întâmplării?" întrebarea m-a socat si nu am mai putut scapa de ea. Cele mai diverse gânduri mi-au rascolit mintea si în spatele fiecaruia dintre aceste gânduri statea câte un mare si întunecos semn de întrebare:

De fapt care este adevarul cu privire la aceasta zbatere numita viata? Oare zbaterea noastra, a oamenilor, este fara sens si fara tel? Ce este de fapt viata? Suntem oare pe pamânt doar pentru ca ne-au zamislit parintii? Sau doar pentru ca parintii nu au avut suficienta grija? Traim oare doar pentru a munci, a suferi, a duce lipsa? În ultima instanta, existam oare doar ca sa murim? Atunci când ani renuntat la libertate, la drepturi egale, la dragoste si la viata, traim noi oare cu adevarat sau vegetam doar?

Pentru multi oameni, "viata" înseamna sa câstige cât mai multi bani, în timpul cel mai scurt si cu cât mai putina munca. Iar cine n-a reusit lucrul acesta, este singur vinovat pentru ca si-a facut praf "cincizeci de ani de viata", însa cincizeci de ani trec repede, multi oameni neavând la dispozitie nici macar o jumatate de secol. Si atunci

ce rost a avut viata?

Foarte multi stau fara raspuns în fata unor asemenea întrebări sfredelitoare. Multi dintre acestia gasesc pâna la urma ca singura „solutie” sinuciderea. Statistica atesta ca începând din anul 1969 numarul sinuciderilor în rândul tinerilor între 15-25 ani a crescut cu 40%. Aceasta crestere alarmanta de sinucideri este însoțita adesea de reproșul pe care tinerii îl adreseaza parintilor lor: "Nu v-am rugat sa ma aduceti pe lume". Unii dintre ei ar îndrazni sa mearga pâna acolo chiar, încât sa-si dea parintii în judecata pentru ca, aducându-i pe lume, i-au obligat sa traiasca pe acest pamânt stapânit de nedreptate.

"Viata - produs al întâmplării?" Exista oare raspuns la aceasta întrebare? Voi putea afla vreodata cine anume sunt eu, de unde vin si încotro ma îndrept?

Viata nu este un produs al întâmplării, spune Biblia. Ba mai mult, ea sustine ca viata noastra a fost planuita, înainte ca lumea sa fi existat, noi apartineam marelui plan al lui Dumnezeu. Odată, Dumnezeu i-a spus profetului Ieremia: "Mai înainte ca sa te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunosteam, si mai înainte ca sa te fi iesit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte..." (Ieremia 1:5, s.n.). Apoi, în Isaia citim: "...Domnul M-a chemat din sânul mamei si M-a numit de la iesirea din pântecele mamei" (Isaia 49:1, s.n.). Iar Pavel se exprima cândva asa: "Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, si m-a chemat prin harul Sau..." (Galateni 1:15, s.n.). Deja în Vechiul Testament, David a afirmat: "Tu mi-ai întocmit rarunchii, Tu m-ai tesut în pântecele mamei mele: Te laud ca sunt o faptura asa de minunata. Minunate sunt lucrarile Tale, si ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost facut într-un loc tainic, tesut în chip ciudat, ca în adâncimile pamântului. Când nu eram decât un plod fara chip, ochii Tai ma vedeau; si în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepatrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, si cât de mare este numarul lor!" (Psalmul 139:13-17, s.n.).

Dumnezeu însusi raspunde deci la multe din rascolitoarele întrebări ale omenirii. El ne spune de unde venim, pentru ce traim si încotro ne îndreptam.

1. Marele "De ce?" al omului

Medicul priveste corpul uman si este fascinat de acest complicat mecanism cu diversele lui functii. Psihologul încearca sa analizeze conduita si emotiile omului, pentru a patrunde, în felul acesta, cele mai adânci cute ale fiintei lui. Psalmistul se întreaba uimit, de ce anume îl preocupa pe nemarginitul Dumnezeu omul în marginirea sa? Raspunsul Bibliei este simplu: pentru ca omul este coroana creatiei divine. În Geneza 1:27 citim un lucru aproape incredibil: "Dumnezeu a facut pe om dupa chipul Sau, l-a facut dupa chipul lui Dumnezeu (s.n.)."

Omul nu este un produs al întâmplarii: el a fost creat de Dumnezeu dupa chipul Sau si pentru partasia cu El. Odata, într-o discutie cu saducheii, Isus a spus ca "...Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morti ci al celor vii" (Matei 22:32). Dumnezeu este viu. El nu este undeva foarte departe de noi, asa cum multi si-o imagineaza. Dumnezeu ne este foarte aproape. Psalmistul exprima aceasta în felul urmator: "Tu ma înconjori pe dinapoi si pe dinainte, si-Ti pui mâna peste mine" (Psalmul 139:5). Dumnezeu este deasupra noastra si sub noi, El este înaintea si înapoia noastra, !a dreapta si la stânga noastra si El locuieste în sufletul copiilor Lui. Vazutul si nevazutul sunt patrunse de Dumnezeu. De aceea, întrebaria când anume îl pot întâlni pe Dumnezeu în viata mea are un singur raspuns: chiar acum; în clipa aceasta este posibil sa intru în legatura cu Dumnezeu, prin Isus Cristos, în rugaciunile mele.

Dumnezeu este un Dumnezeu viu, iar noi am fost creati dupa chipul Lui - destinati deci pentru viata. Isus însusi spune în Ioan 14:19: "...Eu traiesc, si voi veti trai." Dumnezeu a insuflat primului om suflarea Lui de viata. De aceea este omul un suflet viu. Biblia afirma ca acel prim om a trait în Paradis. Pe atunci, între Dumnezeu si om exista o relatie de prietenie, un raport de demnitate si de pace. Conform planului lui Dumnezeu, noi, oamenii, ar trebui sa traim în lumea aceasta împreuna cu El. Dumnezeu a spus omului: "Daca asculti de porunca Mea, vei trai. Daca însa nu asculti, vei muri."

Dumnezeu a creat deci omul, în primul rând, pentru a avea comuniune cu el. La început, într-adevar domnea o fericita armonie între Creator si creatura. Dumnezeu comunica cu omul. La fel, si omul comunica cu Dumnezeu. Omul trebuia sa-si îplineasca mandatul într-un mod creativ si inventiv. Dumnezeu îi poruncise: "Supuneti pamântul!" (vezi Geneza 1:28). Viitorul trebuia faurit împreuna cu

Dumnezeu si în ascultare de El.

Dumnezeu a creat omul pentru libertate, întrucât El însusi este liber si dispune de o vointa absolut libera. Biblia afirma în Psalmul 115:3: "Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea". Întrucât omul a fost facut sa fie o reflectare a Chipului lui Dumnezeu, el a fost înzestrat cu o vointa libera. Libertatea ascundea însa si anumite pericole. Omul detinând o vointa libera avea doua posibilitati: el putea sa asculte de Dumnezeu si sa traiasca în continuare în comuniune cu El, sau putea, în schimb, sa îi desconsidere porunca si sa-si urmeze propriile cai. Adam s-a hotarât pentru a doua varianta. El a încercat sa-si construiasca fara Dumnezeu o lume proprie. Astfel a pierit Paradisul, gradina Edenului si odata cu ea comuniunea cu Dumnezeu, începând cu acea revolta a lui Adam împotriva Creatorului sau, s-a produs o adâncă ruptura între Dumnezeu si om.

2. Marea decizie gresita a omului

Omul a nesocotit, pur si simplu, porunca lui Dumnezeu. El a vrut sa ajunga ca Dumnezeu; a vrut sa-si puna lui însusi coroana divinitatii pe cap. Înselat de Diavolul - "...Veti fi ca Dumnezeu..." (Geneza 3:5) -, omul a întins mâna ca sa stapâneasca de unul singur. Omul l-a crezut pe Satan si si-a luat viitorul în propriile mâini. Sa observam deci ce anume a facut omul cu viitorul lui.

În fata "realizarilor" lui, omul din zilele noastre este mai mândru decât a fost vreodata. La auzirea conceptelor de „paradis” sau „gradina a Edenului”, omul luminat al secolului 20 nu face altceva decât sa zâmbeasca. Unde ramâne însa Dumnezeu? Dumnezeul multor oameni ai zilelor noastre este stiinta. Cândva, chiar un om de stiinta a exprimat aceasta în felul urmator: „În filozofia despre lume si viata a epocii nucleare nu mai încap Dumnezeu." Omul modern nu-l poate descoperi pe Dumnezeu nici prin microscop si nici prin telescop. La fel. nici calatoriile omului în spatiul cosmic nu l-au putut localiza pe Dumnezeu. Se trage deci fara ezitare concluzia: Dumnezeu nu exista.

Dar ce câstig are omul din toate "realizarile" lui? Ce câstig i-au adus toate descoperirile de ordin stiintific? Cu siguranta, în zilele noastre exista, de pilda, progrese nemaipomenite în domeniul medicinei. În toate acestea însa, omul se loveste în continuare de zidul limitarilor lui: el este condamnat la moarte, în pofida a tot ceea ce se

cheama stiinta, neamul omenesc este dominat de moarte.

Moarte nu înseamna simplu încetarea existentei omenesti.

Moarte înseamna despartire de Dumnezeu. Marea decizie gresita a omului - rebeliunea acestuia împotriva lui Dumnezeu - i-a pricinuit o tripla moarte:

- moarte spirituala,
- moarte fizica,
- moarte eterna.

Chiar daca Biblia afirma ca Dumnezeu este Cel care a izgonit pe om din gradina Edenului, într-un ogor blestemat (Geneza 3:23), nu Dumnezeu, ci omul este vinovat de izolarea lui. Încă înainte de izgonirea lui, paradiziaca armonie dintre Creator si creatura, precum si comuniunea dintre Dumnezeu si om fusesera distruse. Din pricina neascultarii lui, omul își pierduse încrederea în Dumnezeu si privea înainte spre an viitor întunecos si nesigur.

Marea decizie gresita a primului Om da batai de cap chiar si omului zilelor noastre. Începând din acea zi, omul este stapânit de Cel Rau.

Înainte de moartea sa, Dietrich Bonhoeffer se întreba: "A ajuns oare omenirea la majorat?" Ce sens mai are atunci razboiul? De ce își mai foloseste omul capacitatile tehnice într-un mod atât de schizoid - pe de p parte, pentru a vindeca pe cei raniti, pe de alta parte, pentru a distrage vieti? Câta violenta si câta nedreptate exista pe acest pamânt! Atunci când observam de câte e în stare omul, ne vine greu sa acceptam ca ar fi ajuns la majorat. Iata câteva exemple: De ce exista în zilele noastre cercetatori care își dau toate silintele sa combata cancerul, în timp ce alti oameni de stiinta se zbat pentru dezvoltarea în continuare a armelor nucleare? De ce se produc în zilele noastre surplusuri de grâu sau de alte alimente, care vor fi apoi cufundate în mari sau aruncate la gunoi, cu toate ca se cunoaste faptul ca milioane de oameni sufera de foame. De ce ne straduim sa spargem zidul sonic, în timp ce zidurile dintre rasele umane sau cele dintre generatii ramân nesurpate? Am putea continua cu astfel de întrebări. Fiecare ar dovedi cât de paradoxal se comporta omul si cât de imatur este el. Omul secolului 20 este capabil sa patrunda spatiul cosmic, dar problemele propriului suflet nu si le poate rezolva. Cu toate ca omul se deplaseaza într-un tempo alert pe caile cunoasterii creatiei, creatura se îndeparteaza, de fapt, tot mai mult de Creatorul ei. Toata stradania

noastra de a patrunde dincolo, în spatiile infinite ale universului, nu ne duce câtusi de puțin mai aproape de Dumnezeu. Ceea ce omul înțelege astazi prin progres înseamna de fapt o îndepărtare pas cu pas de Dumnezeu. Si ceea ce este mai trist e faptul ca cei mai multi nici macar nu-si dau seama ca se afla într-un impas. Omul trece prin viata singur si pierdut, fiind rob al marilor lui decizii gresite, strivit de consecintele devastatoare ale acestora 3. Marea înrobire a omului

Înșelati de Satan, noi am ajuns sub influenta acestuia. Acea libertate pe care Satan a oferit-o lui Adam a fost o himera. În loc de libertate, omul a ajuns într-o dependenta de rob fata de Cel Rau. "...Veti fi ca Dumnezeu...", l-a mintit Diavolul pe om, - iar acesta a cazut în plasa minciunii lui.

Înrobirea omului se reflecta cel mai bine la nivelul vietii individului. Aspectele exterioare ale vietii noastre devin reflexia a ceea ce exista în noi însine. Iar pentru ca nu mai continuam sa ne traim viata ca fiinte responsabile în fata lui Dumnezeu, iresponsabilitatea caracterizeaza întreaga noastra viata. Nu vrem sa stim nimic despre standardele lui Dumnezeu. Ne-am faurit propriile noastre standarde. Am desconsiderat limitele impuse de Dumnezeu libertatii noastre si am devenit robi ai viciilor noastre. Placerile sunt acelea care stabilesc principiile noastre de viata. Biblia afirma însa în Ioan 8:34 ca " oricine traieste în pacat, este rob al pacatului". Si adevarul este ca noi n-am dori sa facem ceea ce este rau. Dar o forta invizibila ne stapânește în asa masura, încât suntem obligati sa facem ceea ce noi însine urâm si condamnăm de multe ori. Suntem, pur si simplu, luati prin surprindere. Trebuie sa recunoastem împreuna cu Pavel: "...Binele, pe care vreau sa-l fac, nu-l fac, ci raul, pe care nu vreau sa-l fac, iaca ce fac!" (Romani 7:19, s.n.)

Marea înrobire a omului se reflecta mai ales în comportamentul sau fata de aproapele, întrucât omul nu a mai vrut sa traiasca sub jurisdicia lui Dumnezeu, a început sa duca o viata egoista. Deja la Cain putem observa aceasta. Atunci când Dumnezeu îl întreaba de semenul sau - de fratele lui -, Cain raspunde rece si calculat: "Sunt eu pazitorul fratelui meu?" (Geneza 4:9). Omul egoist este interesat doar de sine însusi si de propriile lui avantaje. Daca e sa fim sinceri fata de noi însine, trebuie sa recunoastem faptul ca toti suntem egoisti. Omul este mistuit de patima Eu-lui. Acesta este motivul pentru care exista

atâta minciuna si înselaciune, dusmanie, nesinceritate, neatentie, lipsa de mila, de fidelitate si de pace între oameni. Important este ca dorintele si poftele noastre sa fie satisfacute. Toate celelalte - incluzându-l pe cel de lângă noi - nu conteaza. Iar lucrul acesta caracterizeaza întreaga omenire. Biblia spune în Romani 3:22-23: "...Nu este nici o deosebire. Caci toti au pacatuit, si sunt lipsiti de slava lui Dumnezeu."

Marea înrobire a omului se poate vedea nu doar în relatia dintre indivizi, ci si în relatia dintre natiuni. Oare nu ne-am întrebat deja cu totii de ce anume exista atâta nedreptate pe pamânt? De ce exista atâtea razboaie si atâta suferinta? De ce sunt bogatia si saracia împartite atât de nedrept? De ce trebuie milioane de oameni sa sufere de foame? De ce, de ce?

Noi, oamenii, suntem cu totii pacatosi, de aceea actionam în mod nedrept. Si în privinta aceasta. Biblia ne spune adevarul: "Nu este nici un om neprihanit, nici unul macar" (Romani 3:10). Acesta este deci motivul pentru care un popor asupreste pe celalalt si îl exploateaza cu nerusinare, motivul pentru care oamenii se mint si se înseala reciproc.

Simplul fapt ca ne punem mereu aceste "De ce?" -uri este dovada neputintei si a înrobirii noastre de catre Satan. Însa aceasta neputincioasa dependenta de Cel Rau nu ne scuteste de vinovatie. Faptul ca suntem legati cu lanturile Celui Rau vorbeste, în ultima instanta, de propria noastra decizie. Noi însine suntem responsabili pentru toata nedreptatea. Nu putem pune vina pe altii, pe societate si nici macar pe "circumstante". Cel mai putin îl putem face vinovat pe Dumnezeu pentru nefericirea noastra. Omul s-a pus singur sub dominatia lui Satan si, de-acum, vointa lui este sub influenta lui. Omul nu s-a opus acestei înrobiri, de aceea, el este responsabil pentru actiunile lui. Stricaciunea omenirii a fost adusa de însasi mâna omului. Nu Dumnezeu este cel vinovat, ci omul cu egoismul sau fara margini. El a vrut sa fie ca Dumnezeu si a vrut sa stapâneasca lumea. Urmarile egoismului sau si ale dorintei sale de putere sunt fatale. Datorita faptelor sale iresponsabile, fortele Celui Rau sunt pretutindeni dezlantuite. Noi vrem sa cercetam sufletul omenesc, sa-l vindecam, sa-l eliberam de orice temeri. Cu toate acestea, în societatea de astazi, nevrozele sunt normalul vietii cotidiene. Conform statisticii exista astazi în RFG - de pilda - 20 milioane de bolnavi psihic, ceea ce înseamna ca fiecare a treia persoana ar avea nevoie de un tratament

psihoterapie.

Situatia noastra se înrautateste si mai mult prin faptul ca ne macina o permanenta cautare a rostului vietii. Alergam de la o munca la alta, pâna la epuizare totala -, iar în final tot nu gasim reala multumire sau împlinire. De câte ori nu auzim la înmormântari: "Viata lui a fost truda si durere". De fapt s-ar putea spune: "Alerga de la un lucru fara sens la altul - într-o permanenta cautare a rostului vietii." Poetul norvegian Henrik Ibsen (1828-1906) a afirmat odata: "Abia dupa ce am murit ne cam seama ca de fapt noi nici nu am trait." Sa aiba oare dreptate Ludwig Buechner atunci când afirma: "Omul nu pretuieste mai mult decât ceea ce manânca"? Daca asa stau lucrurile, atunci cu adevarat viata noastra nu are nici un rost.

4. Marea eliberare a omului

Cu toate ca omul s-a abatut de la porunca lui Dumne-zeu, Dumnezeu nu l-a lasat în plasa neascultarii lui. L-a trimis pe propriul Sau Fiu, pe Isus Cristos, sa coboare în mijlocul existentei noastre umane, pentru a ne ridica, pentru a ne arata calea de reîntoarcere la Dumnezeu. Cristos a acceptat voia Tatalui Sau si a venit sa locuiasca printre noi si sa moara pentru noi; El a venit ca sa ne elibereze din ghearele Celui care ne-a înșelat, pentru ca astfel noi sa traim! În 1 Ioan 3:8 citim: "...Fiul lui Dum-nezeu S-a aratat ca sa nimiceasca lucrarile diavolului." Acesta este extraordinarul adevar al Evangheliei. Isus ne elibereaza pentru a gusta adevarata viata. Isus a venit pentru a aduce pe om înapoi la Dumnezeu, pentru a restabili armonia dintre Creator si creatura. Isus însusi a afirmat: "Eu sunt calea, adevarul si viata. Nimeni nu vine la Tatal decât prin Mine" (Ioan 14:6). Si deoarece Isus este nu doar calea, ci si viata, El poate sa ne dea si noua adevarata viata. El ofera o noua dimensiune existentei noastre. Biblia spune în Ioan 8:36: "Daca Fiul va face slobozi, veti fi cu adevarat slobozi." Isus Cristos vrea sa ne elibereze de orice încatusare. El ne poate elibera din robia Satanei. Dar El ne poate elibera si de o atitudine egoista, si chiar si de patimile si viciile noastre. Singur Isus ne poate duce la o viata complet noua, la o viata cu sens. Isus rupe lantul egocentrismului cu care suntem legati si ne reda libertatea de a trai pentru altii. Prin oameni eliberati, Isus poate schimba si poate înnoi orice relatie dintre oameni. Este însa chiar mai important faptul ca Isus poate restabili comuniunea noastra cu Dumnezeu. Prin intrarea într-o relatie

personala cu Dumnezeu, fiecare dintre noi are posibilitatea de a dobândi iertare pentru trecutul lui, pace pentru prezentul lui și o extraordinară nădejde pentru viitorul lui. Cristos ne trezește din moartea spirituală, punându-ne din nou în relație cu Dumnezeu. Isus spune în Ioan 11:25-26: "...Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată..." (s.n.). Cristos ne scapă de moartea eternă și ne duce spre o viață eternă. El a promis: "...Ma voi întoarce și va voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi" (Ioan 14:3).

Dându-I voie lui Isus Cristos să ne cucerească sufletul, adică, acceptându-L pe El ca Domn și Răscumpărător al nostru, ni se oferă posibilitatea de a începe o viață cu totul nouă. Devenim cu adevărat oameni doar prin Isus Cristos. Doar prin El capătă sens viața noastră. Noi am fost creați pentru comuniune cu Dumnezeu și am primit viața pentru a-L sluji pe El. Intrând într-o relație eternă cu Dumnezeu - o relație care începe deja aici pe pământ în clipa în care într-un mod conștient îl primim pe Isus Cristos ca Stăpân al vieții noastre - am descoperit adevăratul sens al vieții: trăim ca să-L slujim pe Dumnezeu.

Biblia precizează în Ioan 1:12: "...Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Cum anume se poate întâmpla aceasta? Cum anume îl poate cineva primi pe Isus? De fapt, ce trebuie să fac pentru ca El să devină Domnul și Mântuitorul meu?

- Trebuie să recunosc că, în ochii lui Dumnezeu, am păcătuit și, de aceea, sunt despartit de El (Romani 3:23).

- Trebuie să recunosc că prin puterile mele nu pot scăpa din acest impas. Dumnezeu este Cel care îmi oferă eliberare prin Isus Cristos (Efeseni 2:8-9).

- În final, trebuie să îl primesc pe Domnul Isus în viața mea, rugându-L să intre în ea. În Apocalipsa 3:20 citim: "Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine" (s.n.). Decizia mea de a crede în Domnul Isus trebuie să fie conștientă și deliberată. Pavel i-a spus temnicerului din Filipi: "Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta" (Faptele Apostolilor 16:31).

Nu trebuie să uităm că așa după cum setea noastră nu este astâmpărata în mod automat prin faptul că știm formula chimică a apei,

ci apa trebuie bauta pentru ca setea sa fie astâmparata, tot asa Cristos trebuie primit pentru ca noi sa gustam adevarata viata.

5. Cum gasesc sensul vietii?

"Isus Cristos este acelasi ieri si azi si în veci!" (Evrei 13:8).

În vremurile noastre putem constata în rândul tinerilor trei mari curente. În primul rând, exista tineri care ar încerca sa opreasca într-un oarecare mod cursul lumii, pentru a putea evada din ea. Pentru a fugi de realitatea vietii lor lipsite de sens, acestia încearca sa sparga monotonia vietii cotidiene prin droguri, alcool, sex sau ocultism.

În al doilea rând, exista o categorie de tineri, care vor sa schimbe într-un mod hotarâtor lumea, prin diverse ideologii, radicalism sau idealism si nu putini sunt aceia care se angajeaza pe aceasta directie de mers. Ei însa trec cu vederea un fapt esential, anume ca fara oameni înnoiti nu exista o societate înnoita.

În al treilea rând, exista tineri care, aflati în mijlocul framântarilor si nemulumirilor vietii, au fost apucati de Cristos. El le schimba si le înnoieste viata si relatiile într-un mod radical, asezând-o pe o temelie solida, pe temelia care se numeste Isus Cristos - Cel care este acelasi ieri, azi si în veci. Astfel, viitorul lor devine sigur. Ei nu mai sunt purtati de val încoace si încolo, fara sens, prin viata aceasta. Au o noua tinta - un scop etern. Pentru ca sa ne putem aseza viata pe aceasta temelie neclintita, este important sa înțelegem cine anume este Isus Cristos. Sunt bucurosi ca în multe locuri se vorbeste despre Isus. Si este extraordinar sa vezi ca în zilele noastre se înmulteste pe plan mondial numarul acelor tineri care îl pun pe El ca baza a vietii lor, al acelor care au putut experimenta ei însisi ca aceasta temelie nu se clatina si ca Isus Cristos poate influenta într-un mod decisiv viata lor. Daca e sa ne asezam viata pe temelia care este Isus, trebuie sa stim cu cine avem de-a face. As dori sa pun deci o întrebare: Cine este Isus Cristos, Cel care a fost, este si va fi în veci?

El este acel Isus istoric

El este acel Isus despre care a scris istoricul roman Josephus. El este acel Isus despre care ne relateaza Biblia ca s-a nascut în Betleem si ca a crescut în Nazaret. El este acel Isus care la vârsta de 12 ani a stat în Templu si care si-a început lucrarea publica la vârsta de 30 de ani. El este una si aceeași persoana cu acel Isus care atunci i-a ajutat

pe saraci, care le-a dat pâine sa manânce. El este acel Isus care a redat orbilor vederea si a vindecat leprosii. El este acel Isus care a vindecat slabanogii - precum ne atesta Biblia. El este acel Isus care ne-a adus Vestea Buna, extraordinara veste ca Dumnezeu încă ne iubeste! El ne iubeste atât de mult, încât Si-a dat propriul Fiu la moarte, lasându-L sa Se stinga pe o cruce, pentru ca noi sa putem veni din nou la o relatie cu El. El este acel Isus care a învățat cu putere pe cei care îl ascultau: "Iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvântati pe cei ce va blestema, faceti bine celor ce va urasc si rugati-va pentru cei ce va asupresc si va prigonesc..." (Matei 5:44). Era o învățatura care avea putere de convingere, o învățatura cu totul deosebita de cea a carturarilor si fariseilor vremii respective. El este acel Isus care ura orice forme de evlavie fatarnice si lipsite de continut. El este acel Isus care a putut sa linisteasca valurile marii. El este acela care trebuia doar sa spuna un cuvânt si natura întreaga îl asculta, iar stapânirile întunericului se plecau înaintea Lui. Totodata El este acela care detine si astazi aceeasi putere ca si atunci. El este acel Isus ale carui cuvinte si învățatura ofera si astazi viata! El este acel Isus care poate lua si acum viciul patimasului. El este acel Isus care doreste sa ne strige în urechi faptul ca odata cu venirea Lui a început „anul de îndurare al Domnului”, „anul” de iertare si dragoste venite de la El. El este acel Isus pe care si astazi nenumarati tineri si batrâni își recladesc viata. Pe acest Isus L-am pus si eu ca temelie a vietii, stiind ca El a fost, este si ramâne acelasi în veci.

El este Fiul lui Dumnezeu

Isus este însusi Dumnezeu. Nu întruparea a fost începutul Sau. El este din vesnicii. De aceea poate fi o temelie care nu se clatina. Dumnezeu însusi l-a întarit. Domnul domnilor si împaratul împaratilor, Domnul ostirilor a pus aceasta temelie. Si "nimeni nu poate pune o alta temelie decât cea care a fost pusa, si care este Isus Cristos" (1 Corinteni 3:11). A fost pusa deja aceasta temelie si în viata ta? Stai tu pe ea?

Isus este în acelasi timp om si Dumnezeu, în aceeasi persoana - Fiul lui Dumnezeu. Acest lucru a devenit evident la botezul Lui, atunci când s-a auzit glasul care spunea: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi gasesc placerea" (Matei 3:17). Dumnezeu însusi vorbea astfel despre El. La fel s-a întâmplat si pe Muntele schimbarii

la fata. Acelasi glas divin a spus despre Isus: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi gasesc placerea Mea: de El sa ascultati!" (Matei 17:5). Isus însusi afirma despre Sine: "Eu si Tatal una suntem" (Ioan 10:30). Isus însusi afirma despre Sine: "Cine M-a vazut pe Mine, a vazut pe Tatal" (Ioan 14:9). Atunci când unul dintre ucenici L-a rugat: "...Arata-ne pe Tatal", Isus i-a raspuns: "De atâta vreme sunt cu voi, si nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a vazut pe Mine, a vazut pe Tatal..." (Ioan 14:8-9). Pentru noi, oamenii, Dumnezeu este o notiune abstracta. De aceea, El ni S-a revelat în Isus Cristos. La Dumnezeu nu stim cum sa ne raportam, dar pe Isus. omul L-a putut privi, pipai si auzi. Odata când Isus Si-a întrebat ucenicii ce parere au, cine este El, Petru I-a raspuns curajos: "Doamne...Tu ai cuvintele vietii vecinice. Si noi am crezut, si am ajuns la cunostinta ca Tu esti Cristosul...", "...Fiul Dumnezeului celui viu!" (Ioan 6:68-69; Matei 16:16). Iar Toma, îngenunchind în fata Lui a exclamat: "...Domnul meu si Dumnezeul meu!" (Ioan 20:28). Isus a acceptat aceste marturii ale ucenicilor Sai, spunându-i lui Petru: "...Nu carnea si sângele (nu un om) ti-a descoperit lucrul acesta, ci Tatal Meu care este în ceruri" (Matei 16:17). Vazându-L pe Isus cum se ruga pâna si de pe cruce pentru dusmanii Sai, chiar si un sutas pagân a trebuit sa marturiseasca: "Cu adevarat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 27:54). Ai fost vreodata coplezit de uimire în fata Lui? Ai ajuns vreodata sa te gândesti la Cel care a fost, este si va fi si meditând sa exclami: "Domnul meu si Dumnezeul meu!?" Iar daca ai facut-o, ai facut-o oare doar de pe buze sau cu toata inima ta? Ai spus oare cu întreaga ta fiinta: Vreau ca Isus sa fie si sa ramâna Domnul si Dumnezeul meu, Lui vreau sa ma dedic, pentru viata aceasta si pentru întreaga vesnicie? "Cu adevarat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu", a exclamat acel sutas pagân. Privindu-L pe Isus, el a fost miscat, a fost coplezit. Ai fost si tu atât de coplezit de El încât sa poti marturisi acelasi lucru? Esti tu dispus sa îl urmezi, indiferent ce te-ar costa aceasta? Da-ul nostru ar trebui sa fie valabil nu doar acasa, pe ascuns - în suflet -, ci si printre vecini, în familiile noastre, la serviciu. Odata asezati pe acest fundament, trebuie sa avem curajul sa marturisim fara teama ca Isus este acelasi, ieri, azi si în veci.

El este Mântuitorul crucificat

Atunci când S-a nascut, El a fost numit Isus: "...Îi vei pune

numele Isus, pentru ca El va mântui pe poporul Lui de pacatele sale"; astfel i-a vorbit îngerul Mariei (Matei 1:21). Astazi, pe multi oameni îi caracterizeaza o adâncă nemulțumire, un vid launtric, un gol sufletesc. Ei caută sensul vieții. În Germania, de pilda, există încă și acum 60.000 de tineri sub 25 de ani, stăpâniți de patima drogurilor, incapabili de a munci. Ei încearcă să-și mascheze golul sufletesc și se străduiesc să găsească un sens vieții. Un magazin de publicitate semnaleză ca 20 milioane de nemți sunt periclitați de consumul în exces al alcoolului. Directorul centrului de recuperare din Hamm a celor dependenți de droguri și de alcool a spus odată: "Alcoolul a devenit drogul numărul unu chiar și pentru tineri." Este cea mai mare problemă socială de ordin medical. Astazi, avem deja circa 1,5-1,8 milioane de alcoolici. Numărul celor dependenți de alcool crește în rândul adolescenților (12, 13, 14 ani). Motivele pentru care atâtia adolescenți și tineri între vârsta de 20-30 ani recurg la alcool sunt nemulțumire, tensiuni interioare, un gol sufletesc, neacceptare de sine, depresie, lipsa bucuriei de a trăi, relații de familie sfărâmate, socul confruntării cu realitatea, conflicte sociale, mânie, rusine, singurătate, complexe, nevoia de semnificație neîmplinită, incapacitatea de a iubi etc. Este o constatare tristă și înspăimântătoare. Alții, în schimb, stând cu teama înaintea vieții, recurg la ghicitorii, pentru a-și afla viitorul. O revistă - de pilda - relatează despre explozia unei mișcări oculte. Astazi se vorbește despre o întreaga renastere ocultă. Luând în calcul doar pe vorbitorii limbii germane, nu mai puțin de 30 milioane de oameni își comandă horoscopul. În RFG există 85.000 vrajitori, cititori în cărți, cititori în palma, ghicitori și alți diverși exponenți ai superstițiilor, persoane înregistrate ca platind impozit pentru aceasta. Într-un comunicat televizat s-a afirmat faptul că 20 milioane de nemți se află sub tratament psihoterapeutic. Astazi, cele mai multe confesii sună cam așa: "Din totdeauna mi-am căutat un om în care să pot avea încredere, însă de fiecare dată am fost înșelat". O agenție de știri a afirmat faptul că începând din 1969 numărul sinuciderilor în rândul tinerilor între 15-25 ani a crescut cu mai bine de 40%. Motivele sunt multiple: grijurile vieții, teama pentru viitor, slăbirea capacității de muncă și multe altele. Există oare vreun răspuns, vreun ajutor în această privință? Isus ne asigură: "V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniti, Eu am biruit lumea" (Ioan 16:33). Prin moartea Sa de pe cruce, El a învins păcatul,

a platit datoria noastra. Nu trebuie sa ne mai refulam vinovatia. Putem fi eliberati de ea, aducând toate esecurile, toate problemele si toata teama noastra înaintea lui Isus, marturisindu-I-le si dându-I-le Lui - prin rugaciune. Multi oameni sunt în zilele noastre în cautarea sensului vietii, a unei paci launtrice adevarate, a bucuriei, a fericirii si a securitatii. Pe toate acestea omul le-a pierdut din clipa în care a fost despartit de Dumnezeu prin pacat.

Exista o accentuata încercare de a suprima conceptele de pacat si vinovatie. Nu cu mult timp în urma, la o ora de religie, profesorul de religie ne-a spus: "Stiti... pacat, pacatos si vinovatie ...acestea sunt concepte care ar trebui sterse; în ziua de azi, ele oricum nu mai sunt înțelese de tineri." Însa atunci când am întrebat tinerii daca stiu ce anume înseamna un vinovat, ei au raspuns: "Desigur ca stim. O stim înca de la regulile de circulatie rutiera. Cunoastem foarte bine ce înseamna sa te faci vinovat de încălcarea regulilor de circulatie. Cunoastem însa si ceilalti vinovati, pacatosii despre care vorbeste Biblia, numai ca - si acest lucru a fost spus corect - nu vrem sa admitem faptul ca suntem pacatosi, cu toate ca suntem convinsi de aceasta." La un asemenea raspuns nu s-ar fi asteptat profesorul de religie. El nu avusese curajul sa vorbeasca despre pacat si vinovatie, însa cum am putea vorbi despre maretia solutiei lui Dumnezeu în Isus, daca nu admitem faptul ca omul s-a facut vinovat de ruperea relatiei lui cu Dumnezeu si faptul ca pacatul sta de-acum ascuns în sufletul fiecaruia dintre noi. Isus a fost rastignii pentru ca, ispasind vina noastra, sa ne faca neprihaniti înaintea lui Dumnezeu si astfel sa faca din nou posibila relatia cu Dumnezeu. Isus vrea sa ne scape de aceasta vina si sa ne elibereze de noi însine. El doreste sa ne smulga din robia legaturilor noastre. El însusi doreste sa fie izvorul fericirii noastre. Dragii mei prieteni, de fapt abia în ultimele luni am înțeles cu adevarat ca Isus nu doar ca vrea sa ne faca fericiti, ci El însusi este izvorul fericirii, adica fericirea sta în El însusi. De aceea poate spune Cuvântul lui Dumnezeu: "Bucuria Domnului este taria voastra" (Neemia 8:10). Acest Isus nu ne dezamageste. Am experimentat-o în propria mea viata. Isus a purtat pacatul lumii întregi. "Iata Mielul lui Dumnezeu, care ridica pacatul lumii!" - a exclamat Ioan Botezatorul (Ioan 1:29). Daca Isus a purtat pacatul lumii, înseamna ca El a purtat si pacatul tau si pacatul meu. Aceasta înseamna însa ca El a purtat atât pacatele de ieri cât si pe cele de azi si pe cele de mâine, pe cele despre care noi

astazi înca nici nu stim nimic. Chiar daca ne pâraste Acuzatorul nostru - Satan -, chiar daca ne chinuie constiinta si credem de multe ori ca pentru noi nu mai exista scapare: zapisul cu poruncile lui, care statea împotriva noastra si ne era potrivnic, a fost nimicit pe crucea de la Golgota (Coloseni 2:14). Isus Cristos, Cel care n-a cunoscut pacat, a fost facut pacat, pentru noi (2 Corinteni 5:21) -, de aceea este El neprihanirea noastra, o neprihanire valabila înaintea lui Dumnezeu. De ce am avea mai mare nevoie, decât de o completa eliberare de vinovatie si pacat si ce ar putea fi mai urgent pentru noi, decât o rascumparare de toata nelegiuirea din viata noastra. El este dreptatea si neprihanirea noastra. "Dreptatea Ta si sângele sfânt,/ Haina de glorie îmi sunt" - spun cuvintele unei cântari. Sângele lui Cristos a devenit pentru mine nu doar haina de duminica, ci si una de toate zilele - a devenit chiar haina mea de lucru. Astfel putem spune ca El Si-a dat sângele pentru orice pacat - pentru cel savârsit ieri, sau azi, cât si pentru cel care ne va doborî mâine (1 Ioan 1:7). Dumnezeu doreste ca tuturor oamenilor sa li se spuna Vestea Buna - pentru ca toti oamenii sa auda marea veste aducatoare de fericire si eliberare. Tocmai pentru aceasta este datoria fiecaruia care a gustat eliberarea sa spuna si altora despre extraordinara veste, sa o marturiseasca - la serviciu, acasa sau printre vecini. Sa marturiseasca deschis si sincer: Isus este Domnul si Dumnezeul meu. El este Cel vesnic, Cel imuabil: Cel care a fost, este si va fi.

Isus este Biruitorul pacatului, al iadului, al mortii si al diavolului

Daca ne asezam picioarele pe aceasta temelie nu înseamna ca noi am si încetat sa pacatuim. Vechiul Adam - natura noastra umana - nu devine sfânt, el continua sa fie ispitit si, nu de putine ori, biruit de pacat. Însa Isus a dat o lovitura de gratie pacatului. Unde îti este boldul, moarte, unde îti este biruinta, locuinta a mortilor? Efectul pacatului este moartea. Boldul mortii sau acul cu venin al mortii este pacatul. Toti oamenii trebuie sa moara, pentru ca toti - si aici nu exista exceptie - au pacatuit, însa nu moartea va avea ultimul cuvânt. Puterea lui Dumnezeu, extraordinara Sa putere creatoare, care a strigat în haosul începutului: „Sa fie...” „si...a fost”, a strigat si la mormântul din Betania: "Lazare, vino afara!". Si Lazar a iesit afara, cu toate ca fusese mort de patru zile si mirosea greu. Aceeasi putere creatoare a lui Dumnezeu l-a strigat si Fiului în dimineata învierii: "Isuse, scoala-te!";

si incredibilul s-a împlinit: Isus a parasit odata pentru totdeauna împaratia mortii. Aceasta putere creatoare a lui Dumnezeu vrea s-o puna Isus în viata noastra, prin Duhul Sau. Romani 8:11 precizeaza: "...Daca Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morti locuieste în voi, Cel ce a înviat pe Cristos Isus din morti, va învia si trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Sau, care locuieste în voi." Isus Cristos este acelasi, ieri azi si în veci. Puterea Lui a fost si ramâne aceeași, ieri, astazi si în vecii vecilor. Diavolul a fost învins, Sarpelui i-a fost zdrobit capul; iar Isus vrea sa ne faca parte si noua de biruinta Lui asupra lui Satan si asupra pacatului.

El este Domnul înviat din morti

Isus a murit, dar El nu a ramas în mormânt. Daca Isus nu ar fi înviat, toata jertfa sa ar fi ramas fara sens. Moartea si învierea Lui împreuna alcatuiesc coloana vertebrala a credintei crestine. Daca nu ar fi înviat, El nu ar putea fi mâine acelasi care a fost si ieri. Iar noi nu am putea avea o nadejde vie - o nadejde care sa ne slujeasca nu numai în viata, ci si în fata mortii. Însa El a înviat! Mormântul nu L-a putut tine! El traieste nu doar în mintea ucenicilor Sai, nu doar în ideile bisericilor Sale; Mormântul este gol; El a înviat cu adevarat! Asa stând lucrurile, putem declara cu toata convingerea ca noi însine vom învia (Citeste 1 Corinteni 15:1-58.). Mormântul si moartea nu ne vor putea tine, caci Isus Cristos traieste. Iar El a promis: "Eu traiesc, si voi veti trai" (Ioan 14:19). Aceasta putere a învierii Lui vrea sa ne-o dea nu doar pentru duminica dimineata. El vrea sa ne-o dea pentru viata de toate zilele, în mijlocul problemelor care se ivesc la scoala, în mijlocul problemelor de convietuire cu semenii, în mijlocul problemelor de casnicie. Nici n-as putea enumera aici toata influenta pe care o poate avea si pe care o chiar are faptul ca îl ai pe Isus ca temelie a vietii tale. Viata se ordoneaza dupa standarde cu totul noi, iar El ne da forta de a putea trai o viata pe masura lor.

El ne ajuta sa ramânem statornici în dragoste, pentru ca dragostea însasi este lucrata în noi de Dumnezeu, îl vom putea iubi chiar si pe acel coleg de serviciu care este un adevarat focar de rautate si cu care nu poti întreprinde nimic. Puterea lui Isus face posibila convietuirea în pace dintre copii si parinti, dintre parinti si copii, dintre elevi si învatatori si dintre învatatori si elevi. Dispunem de-acum de o noua Sursa de putere, care ne ajuta sa îi suferim pe altii; ba mai mult, am

aflat acel Izvor care ne da o putere sa îi privim pe altii chiar mai presus de noi însine - si aceasta în toate domeniile vietii, chiar si în casnicie. Astfel, viata de casnicie va fi traita iertând, si nu acuzându-ne unul pe altul. La fel cum mie mi s-a iertat, de acum îl pot si eu ierta pe semenul meu, pe partenerul meu. Aceasta stabileste în viata de casnicie standarde noi. În zilele noastre, credinciosia în casnicie nu mai ocupa un loc de cinste. În majoritatea cazurilor, relatia de familie se afla într-o criza acuta. Cine lasa însa pe Cristos sa domneasca în viata lui, acela va primi putere de a fi cinstit, inclusiv în casnicie. Prin Cristos, el dobândește nu numai curajul de a începe o casnicie, ci si curajul si puterea de a ramâne credincios partenerului sau, pâna la moarte. Cine îl cunoaste pe Isus si puterea învierii Lui, acela va avea puterea de a scapa de lacomia de avere - de ceea ce de multe ori ne fura perspectiva vesniciei. Nu arareori sunt oamenii legati de aceste lucruri pamântesti, cu toate ca în doar câtiva ani trebuie sa le parasim. Deci ceea ce agonisim pe pamânt nu poate constitui acea temelie pe care sa ne putem cladi vesnicia.

El este Domnul, care va reveni

Cu toate ca o viata traita în aceasta lume împreuna cu Cristos este deja schimbata si frumoasa, crestinul priveste totusi dincolo de ea, caci marea parte a splendorilor vietii sunt înca înaintea lui. O asemenea viata se merita traita, chiar daca nu întotdeauna te afli deasupra norilor. Cristos este gata sa ne treaca prin nori si prin necazuri dincolo de acestea. Pentru ca sa nu existe nici o neînțelegere: problemele nu vor disparea toate, atunci când îl urmam pe Isus, dimpotriva; poate se vor adauga mai multe la ele, pentru ca avem de-a face cu o lume care nu are aceasta temelie, ci dimpotriva, de cele mai multe ori o respinge si o ataca cu vehementa, însa noi stim ca Isus va reveni, dupa cum ne-a promis-o El însusi: „În casa Tatalui Meu sunt multe locasuri. Daca n-ar fi asa, v-as fi spus. Eu Ma duc sa va pregatesc un loc. Si dupa ce Ma voi duce si va voi pregati un loc, Ma voi întoarce si va voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, sa fiti si voi" (Ioan 14:2-3). Isus S-a dus sa ne pregateasca un loc. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru toti aceia care si-au cladit viata pe Cristos. Ei au înteles faptul ca dorinta lui Dumnezeu este sa aiba comuniune cu ei, si aceasta pentru o vesnicie întreaga. Pavel a trait în baza aceleiasi convingeri. Iata ce scrie el tesalonicenilor: "Caci însusi Domnul, cu un strigat, cu glasul

unui arhanghel si cu trâmbita lui Dumnezeu, Se va pogon din cer, si întâi vor învia cei morti în Cristos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi ramas, vom fi rapiti toti împreuna cu ei, în nori, ca sa întâmpinam pe Domnul în vazduh; si astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-va dar unii pe altii cu aceste cuvinte" (1 Tesaloniceni 4:16-18). Isus Cristos ramâne acelasi, ieri azi si în veci. El sta înaintea usii inimii noastre. El asteapta ca noi sa I-o deschidem. În Apocalipsa 3:20 citim: "Iata Eu stau la usa, si bat. Daca aude cineva glasul Meu si deschide usa, voi intra la el, voi cina cu el, si el cu Mine." Isus a schimbat viata multor tineri si chiar a multor vârstnici. El o poate schimba si pe a ta; El este Izvorul vietii.

Isus da vietii noastre o noua orientare, un nou tel, o noua directie. Ne daruieste o viata care se merita traita, acum si în vesnicie. El ne readuce la scopul pentru care am fost destinati sa traим ca oameni, împacându-ne cu Dumnezeu-Tatal. Prin Isus, viata ta capata sens; de aceea, lasa ca El sa-ti determine toate aspectele vietii.

Tineretul este cel mai scump bun al societatii umane. Însa tocmai acest bun este atât de putin apreciat si atât de putin îndrumat, prin exemple pozitive, fiind de multe ori înteles si tratat gresit.

Ce fel de mediu este acela în care sunt obligati tinerii de azi sa creasca si ce fel de cultura primesc ei? Pretutindeni îi pândesc ispitele. Parinti lipsiti de orice responsabilitate își abandoneaza pur si simplu copiii, neoferindu-le nici standarde de viata si nici ajutor. Desi fiecare familie a plecat la drum cu o multime de intentii bune, pâna la urma toate s-au înecat în materialism. Casnicii desfacute, sfatuitori deseori fara o directie clara, imagini neclare despre moralitate si Dumnezeu, coruptie de la cei de jos pâna la cei aflati în cele mai înalte pozitii, o atmosfera politica exploziva, razboaie etc. Toate acestea sunt urmarile groaznice ale unei lumi care s-a desprins în mod constient de Dumnezeu. Unde mai exista o cale clara, o cale care sa dea sens vietii? Exista un singur raspuns la aceasta întrebare. Raspunsul se afla în Isus Cristos, care este acelasi ieri, azi si în veci. Cel care-L primește pe Cristos va gasi în El mai mult decât o oglinda în care sa-si priveasca viata cu toate falimentele ei; va gasi în El solutia salvatoare - sensul vietii; va gasi în El puterea de a scapa de deznadejde, puterea de a trai cu adevarat. Biografie

Martin Homann, evanghelist

Provine din Nordrhein-Westfalen. Nascut în 1940, s-a casatorit, are trei copii. Ca profesie este desenator tehnic. S-a pregatit ca misionar la Scoala Biblica Bergstrasse din Hessen. A ajuns la o credinta vie în Isus Cristos în 1957, cu ocazia unei evanghelizari denumite TINERETUL PENTRU CRISTOS (Jugend für Christus). Începând din 1962, tine evanghelizari în multe orase din Germania. Organizeaza turnee în tara si în strainatate: în Anglia, Elvetia, Austria, Iugoslavia, Ungaria, SUA., Israel, Brazilia si România. Începând din 1972 este conducatorul Societatii Misionare TINERETUL PENTRU CRISTOS, a Uniunii Evanghelice germane cu sediul în D-6109 Muhltal, C.P. 1180, Am Klingenteich 16.